

Леслі Вулф

ХІРУРГІНЯ

З англійської переклала
Анна Письменна

CHITARIUM
— PUBLISHING —

2025

Особлива подяка моєму нью-йоркському юридичному радникові й другу Марку Фрейбергу, який допоміг мені розібратися в хитросплетіннях судової системи.

Щира подяка лікарці Деборі (Деббі) Джоуль за дружбу і вдумливі поради. Вона значно полегшила моє дослідження тонкощів серцево-судинної хірургії. Її досвід і пристрась до точності й деталей перетворили написання цього роману на фантастичний досвід.

1

Пацієнт

Що я наробила?

Ця думка, обпікаючи, промайнула в голові, і я відчуваю слабкість. Викид адреналіну наповнює м'язи бажанням бігти, рятуватися, але тікати нікуди. Через тремтіння й слабкість дозволяю собі сповзти на підлогу. Холодна кахляна стіна за спиною — єдина підтримка, яку я зараз маю. Якийсь час витріщаюся на власні руки й заледве їх упізнаю, ніби ніколи раніше й не бачила на собі заляпаних кров'ю хірургічних рукавичок. Вони здаються мені чужими: руки незнайомця, прикріплені до мого тіла через якусь незрозумілу помилку.

Слабкий рівномірний звук змішується з безперервним гудінням кондиціонера. Хотіла б я мати силу попросити вимкнути його. Операційна завмерла, їхні очі над масками, розширені й напружені, прикуті до мене. Лише один чоловік свердлить мене поглядом, щойно з'являється можливість. Його сталевосині очі за товстими лінзами й захисною маскою здаються смертельно холодними. Доктору Роберту Болгеру, який і досі сидить біля апарата для анестезії, не треба нічого казати. Ми вже сказали одне одному все, що мали. Навіть більше.

— Вимкніть цю штуку, — шепоче Медісон. Лі Чен натискає кнопку, і жахливий звук зникає. Вона підходить до мене й присідає поруч. Її рука тягнеться до мого плеча, але не торкається його.

— Докторко Вайлі? — шепоче вона, так і не опустивши руку. — Анно? Ну ж бо, ходімо.

Вступившись у підлогу, повільно хитаю головою. Я до найменших дрібниць пам'ятаю властивості полімерного покриття на підлозі в усіх операційних. Непотрібна інформація займає місце в моїй голові без жодної на те причини, адже я хірургиня, кінцева користувачка цієї строкатої блакитної підлоги, і не мені вирішувати, яке покриття використовувати.

— Анно? — з теплотою і наполегливістю в голосі Медісон знову промовляє моє ім'я.

— Ні, — шепочу у відповідь. — Я не можу.

Переді мною валяється закривавлений спонж. Він упав зі столу й забруднив ідеально чисту підлогу лише за кілька сантиметрів від моєї правої ступні. Підтягую її під себе, витріщаючись на спонж, ніби пляма крові на ньому може дістатися до мене.

Під розлюченим поглядом доктора Болгера Медісон відступає.

Болгер зітхає й вимикає обладнання, від чого напружена тиша в кімнаті поглиблюється.

— Що ж, схоже, ми закінчили, — з розчарованим стогоном підводиться він і кидає важкий погляд на ехокардіолога доктора Діна. — Ходімо вип'ємо кави, змиємо спогади про цю катастрофу.

Доктор Дін дивиться на мене, ніби питаючи дозволу. Напевне, відчуває провину за те, що саме його виділив доктор Болгер. Я заледве це помічаю.

І ніяк не реаую. Не можу.

Мої думки геть в іншому місці — я мить за миттю згадую все, що сталося цього ранку.

День починався для мене добре — ніщо не вказувало на те, що мало статися. Вітряний і непривітний весняний ранок перетворив щоденну пробіжку на

випробовування сили волі, а не фізичної витривалості. Чикаго вміє показати своїм мешканцям сувору любов із холодними поривами вітру, що пронизують до кісток, — так би мовити, і без хірургічного втручання, — лише погода і те, як люди її сприймають.

Як і кілька останніх тижнів, я пробігла звичне п'ятикілометрове коло через Лінкольн-парк, приглядаючись до в'язів і крушини й сподіваючись побачити хоча б малесенький листочок. Я вже чекала весни, квітучих садів, теплого сонця і більше ні про що не думала. О пів на сьому ранку здавалося, що це буде звичайний четвер. Яка ілюзія...

О пів на восьму я під'їхала до лікарняного паркінгу для працівників і зайняла зарезервоване для мене місце. Напередодні ввечері вдома я ще раз переглянула деталі сьогоднішньої операції — звична для мене рутина.

Я мала провести операцію з усунення аневризми висхідної аорти; пацієнт — п'ятдесяти дев'ятирічний Калєб Донагі. Операція мала початися рівно о десятій.

До сьогодні я зустрічалася з Калєбом Донагі двічі. Вперше — на консультації. Кардіолог виявив у нього величезну аневризму й направив його до нас на операцію. Я добре пам'ятаю ту консультацію. Пацієнт, зрозуміло, був наляканий такою знахідкою, і з кожним моїм словом хвилювався ще більше. Він міцно схрестив руки на грудях, ніби захищаючи серце від мого скальпеля. Мав неохайну, вкриту жовтуватою сивиною бороду і такі самі скроні, наскільки я могла бачити з-під бейсболки, яку він відмовився зняти. А я дозволила йому її залишити.

Спершу він був похмурим і сварливим, заперечував усе, що я йому казала. Чим він заслужив цю

аневризму? Його батьки померли зовсім нещодавно й аж ніяк не від серцевих хвороб. Я змогла оглянути пацієнта тільки після того, як допомогла йому впоратися з тривогою, витративши на це добрих п'ятнадцять хвилин.

Такою була наша перша зустріч.

Ще раз я зустрілася з ним учора ввечері, після закінчення наради зі своєю хірургічною бригадою. Калеба Донагі прийняли в лікарню за два дні до цього й повторно зробили всі аналізи крові. Коли я зайшла, він сидів у ліжку, склавши руки й відкинувшись на подушки, не роблячи абсолютно нічого. Засмальцьовану бейсболку «Кабс» він так і не зняв. Телевізор не працював, біля його ліжка не було журналів, а телефон на столику лежав екраном донизу. У кімнаті трохи тхнуло застояним тютюном і хмільним потом. Він був задумливим, нещасним і самотнім. А ще розлюченим, бо щойно дізнався, що перед операцією йому поголять бороду й груди. Наче цього було мало, хтось із адміністрації лікарні заскочив до нього й запитав, чи зареєстрований він як донор органів. Сім довгих хвилин він на всі лади пояснював мені, що не дозволить продати себе на органи. Мовляв, він знає, що ми, лікарі, робимо з такими людьми, як він: без родичів, які могли б нас засудити, і без грошей, які гарантують хороше ставлення. Ми, мовляв, віддаємо їхні органи тим, хто більше заплатить. Чому ж іще цілі корпуси лікарні названі на честь найбагатших людей Чикаго?

Я запевнила його, що це не так, але він не слухав. Тоді пояснила, що йому треба лише написати відмову — і трансплантація органів у випадку, якщо операція матиме негативний результат, буде неможлива. На

жаргоні хірургів це означає «смерть на столі». Мої слова вмить змусили його замовкнути.

Але це було вчора.

Коли я зайшла до свого кабінету, Медісон уже приготувала мені каву. Вона найкраща хірургічна медсестра, з якою я коли-небудь працювала, і моя особиста асистентка поза операційною.

Крім Медісон, у моїй постійній хірургічній бригаді були талановитий хірургічний медбрат Лі Чен, лікар-перфузіолог Тім Крослі — він керує апаратом штучного кровообігу, який ми називаємо помпою, та ехокардіолог доктор Френсіс Дін. Хто з анестезіологів приєднається до бригади — це вже як пощастить. Цього разу удача, схоже, від мене відвернулася, і я отримала дратівливого доктора Болгера. Є в ньому щось дивне. Можливо, річ у неприхованій мізогінії. Подейкують, у лікарні вже двічі скаржилися на нього адміністрації через сексистські висловлювання. Він стверджував, що жінкам не місце в лікарні на вищих посадах, аніж посада медсестри. Презирство до жінок просочувалося крізь його пори, хоч останнім часом він поводився обережніше й намагався не показувати цього. А ще він зарозумілий сучий син, хоча й блискучий анестезіолог. Та професійні досягнення лише підживлюють його пиху й послаблюють рішучість адміністрації лікарні, коли там розглядають його некоректну поведінку. Ось хто такий доктор Болгер.

Коли ми оперуємо разом, я намагаюся зробити все якнайкраще заради пацієнта і моєї хірургічної бригади.

Але це ніколи не працює. Для гармонійного танцю потрібні двоє.

Пам'ятаю, як вилаялася собі під ніс, коли побачила ім'я Болгера в розкладі, але потім викинула це з голови.

Коли я зайшла в операційну, доктор Болгер уже був там. Привіталася, не очікуючи відповіді. Її й не було — він лише швидко кивнув, кинувши на мене косий погляд із-за хірургічної завіси, що відділяла його світ від мого, а потім знову переключився на візок з обладнанням праворуч від себе. Апарат для анестезії допомагає йому вводити точні дози. За тією захисною завісою він контролює дихальні шляхи пацієнта. Під час операції я рідко (щоб не сказати ніколи) бачу обличчя пацієнтів.

Уся моя увага зосереджена на їхніх серцях.

Мені сорок один, і я займаюся цим уже дванадцять років, відтоді як закінчила ординатуру із загальної хірургії. Відразу перевелася в кардіологію і ніколи про це не шкодувала. Саме це я завжди хотіла робити. І я ще ніколи не втрачала пацієнта під час операції.

До сьогодні.

Від думки про це мені перехоплює подих.

Повернувшись на якусь мить у похмуре сьогоднішнє, я озираюся навколо й намагаюся зафіксувати те, що бачу. Операційні лампи вимкнені. Медісон усе ще тут і занепокоєно дивиться на мене. Лі Чен на своєму стільці, готовий за потреби зірватися на ноги. Тім Крослі сидить біля помпи, спина згорблена, голова низько опущена. Якби міг, то, мабуть, опустив би голову на руки, але він усе ще працює й зберігає стерильність. Поки помпа дзижчить, він на посту.

Мої думки повертаються до операції. Операційну, як завжди, наповнювали збуджені балачки. Вірджинія Гонсалес, наша операційна медсестра, яка бігає туди-